

METODICKÝ POKYN

ODBORU OCHRANY OVZDUŠÍ MINISTERSTVA ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

**ke sčítání projektovaných kapacit ostatních (technologických) stacionárních zdrojů a k jejich
zařazování podle zákona o ochraně ovzduší**

1. PŘEDMĚT A ÚČEL METODICKÉHO POKYNU

Předmětem tohoto metodického pokynu je aplikace ustanovení § 4a a § 4b zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), která upravují pravidla pro zařazování stacionárních zdrojů do kódů přílohy č. 2 k zákonu a pravidla pro sčítání projektovaných kapacit ostatních, tj. jiných než spalovacích, stacionárních zdrojů za účelem tohoto zařazování.

Takto zjištěná celková projektovaná kapacita ostatních stacionárních zdrojů je pak rozhodující pro určení, zda a do jakého kódu v příloze č. 2 k zákonu budou stacionární zdroje zařazeny, přičemž ve všech případech ostatních stacionárních zdrojů platí, že se sčítají projektované kapacity výhradně stacionárních zdrojů uvedených pod stejným kódem. Celková projektovaná kapacita je pak rozhodná pro aplikaci některých podmínek provozu podle vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „emisní vyhláška“). Stejně tak je rozhodná pro aplikaci specifických emisních limitů.

Tento metodický pokyn se vydává v návaznosti na zákon č. 42/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Uvedená novela zákona o ochraně ovzduší nabyla účinnosti dnem 1. března 2025.

Předmětem sčítacích pravidel a tohoto metodického pokynu není agregace ohlašovaných údajů v rámci souhrnné provozní evidence.

2. KOMU JE METODICKÝ POKYN URČEN

Tento metodický pokyn je určen jak provozovatelům, tak zpracovatelům projektových dokumentací, odborných posudků, žádostí o závazná stanoviska či povolení provozu a především také krajským úřadům, úřadům obcí s rozšířenou působností a České inspekci životního prostředí, ať už v rámci povolování provozu (zařazení do kódu je jednou z povinných náležitostí povolení provozu podle § 12 odst. 4 zákona), v rámci kontrolní činnosti nebo v rámci rozhodování v pochybnostech o zařazení do přílohy č. 2 (§ 13a zákona).

3. ZAŘAZOVÁNÍ STACIONÁRNÍCH ZDROJŮ DO KÓDŮ

4.1 Základní princip práce s přílohou č. 2 (§ 4a odst. 1)

Systematika zákona je taková, že dělí stacionární zdroje na uvedené v příloze č. 2 a neuvedené v příloze č. 2, přičemž zákon taxativně stacionární zdroje neuvedené v příloze č. 2 nikde neuvádí. Z toho vyplývá, že k tomu, aby bylo možné stacionární zdroj považovat za neuvedený v příloze č. 2, nesmí být zařaditelný do žádného z kódů v ní uvedených. Logickým důsledkem toho je, že pouhé nedosažení prahové projektované kapacity uvedené u některého z kódů, kam daná činnost typově spadá, ještě neznamená, že ji nelze zařadit pod jiný (širší) kód, kam povahou činnosti patří také. Příkladem takové situace může být kód 9.19 (výroba kompozitů) a kód 6.5 (zpracování syntetických polymerů). Mohou nastat situace, kdy není naplněna celková projektovaná spotřeba organických rozpouštědel 0,6 tuny za rok pro zařazení do kódu 9.19, ale dojde k naplnění celkové projektované kapacity zpracování syntetických polymerů 100 tun za rok pro zařazení do kódu 6.5. Obdobně platí tento základní princip i v případě jiných překryvů mezi kódy (viz kap. 3.3) (s výjimkou kódů 2.6. a 2.7., průmyslové a komunální ČOV, které nejsou vzájemně zaměnitelné).

Současně, pokud by byly překročeny prahové kapacity obě, měl by se na základě obecného principu speciality vždy aplikovat ten z kódů, který činnost popisuje konkrétněji a přesněji. Na výše uvedeném příkladu vidíme, že výroba kompozitů je speciálním případem zpracování syntetických polymerů, proto by měl být vždy aplikován přednostně kód 9.19. Teprve nelze-li činnost do tohoto kódu zařadit, je na místě posoudit zařazení do mnohem širšího obecného kódu 6.5. Obdobně například při překryvů kódů 2.9 (mechanické zpracování elektroodpadu) a 6.5 (zpracování plastů), měl by vždy být upřednostněn kód 2.9, neboť danou činnost popisuje přesněji. Veškeré zpracování elektroodpadu v sobě totiž zahrnuje také zpracování plastů (podíl plastové frakce se samozřejmě mění, nicméně důležitá je projektovaná kapacita plastového podílu v elektroodpadu), toto však neplatí obráceně (zdaleka ne každé zpracování plastů je zároveň zpracováním elektroodpadu).

4.2 Stacionární zdroje nezařaditelné pod kódy 1.1. až 10.2. a zařazování pod tzv. sběrné kódy (§ 4a odst. 2)

Principy popsané v předchozích odstavcích jsou dále zakotveny přímo v ustanovení § 4a odst. 2 pro kódy 11.1 až 11.9 (někdy označované též „11.X“). Zde uvedená textace odpovídá principu speciality, kdy konkrétně uchopené kódy pod čísly 1.1 až 10.2 mají přednost před kódy 11.1 až 11.9. Současně platí, že kódy 11.1 až 11.9 lze aplikovat i v případech činností, které typově odpovídají kódům 1.1 až 10.2, avšak nedosahují celkových projektovaných kapacit v těchto kódech uvedených.

Výjimkou jsou podle § 4a odst. 3 písm. a) spalovací stacionární zdroje uvedené pod kódy 1.1 až 1.4. Z textace uvedené v zákoně vyplývá, že kódy 11.1 až 11.9 se na spalovací zdroje neaplikují nikdy.

Kódy 11.1 až 11.9 se od všech ostatních liší zásadně tím, že se aplikují na základě teoretické maximální roční emise, jejíž stanovení upravuje přímo § 4a odst. 3 ve svém návěti: *Pro účely stanovení roční emise stacionárního zdroje při zařazování pod kódy 11.1. až 11.9. se vychází z projektovaného průtoku odpadního plynu, předpokládaného maximálního využití provozní doby a hmotnostní koncentrace znečišťující látky na úrovni obecného emisního limitu.* Pro výpočet maximálního množství emisí za rok jsou tedy určující hodnoty obecných emisních limitů z přílohy č. 9 emisní vyhlášky, projektovaný průtok odpadního plynu a projektovaný počet provozních hodin. Tyto údaje jsou dostačující pro stanovení

teoretických ročních emisí, neboť hodinový hmotnostní tok znečišťující látky (kg/h) lze získat součinem obecného emisního limitu a projektovaného průtoku odpadního plynu a z hmotnostního toku lze roční emisí získat jeho vynásobením projektovanými provozními hodinami.

$$TE = c \cdot Q \cdot T \cdot 10^{-6}$$

kde

TE je teoretická emise vyjádřená v kg/rok

C je hmotnostní koncentrace na úrovni obecného emisního limitu vyjádřená v mg/m³

Q je průtok odpadního plynu vyjádřený v m³/h

T jsou projektované provozní hodiny vyjádřené v h/rok

Zákon počítá s tím, že tento postup bude aplikován všude tam, kde jsou znečišťující látky odváděny do ovzduší výduchem nebo komínem. Důvodová zpráva k zákonu dokonce obsahuje příklady takových technologických uspořádání ve formě fotografií, které lze použít i jako příklady v rámci metodiky:

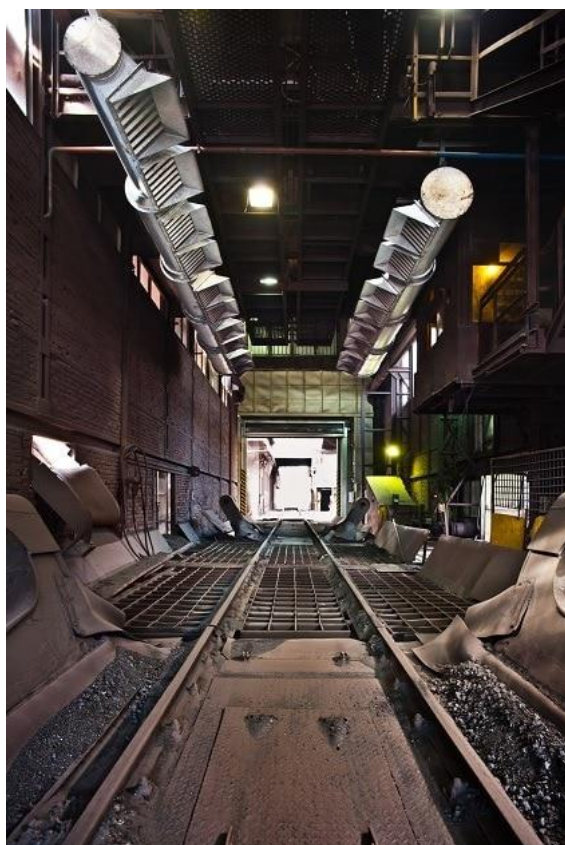
Obr. 1, příklad řešení odsávání technologie, zdroj: <https://www.cipres.cz/>

Obr. 2, příklad řešení odsávání technologie pomocí digestoře, zdroj: <https://www.cipres.cz/>

Obr. 3, příklad odsávání stacionárního zdroje, manipulace s uhlím

Naopak § 4a odst. 3 písm. c) stanoví, že pokud znečišťující látky nejsou odváděny výduchem nebo komínem, základní princip s využitím obecného emisního limitu, průtoku a provozních hodin použít nelze. V takových případech je nutné použít emisní faktor a projektovanou kapacitu a tuto teoretickou maximální roční emisi vypočítat jako jejich součin. Zákon stanoví, že přednostně se využívá emisní faktor pro danou činnost z Věstníku MŽP, je-li takový zveřejněn. Častějším případem pak bude využití emisních faktorů z jiných zdrojů (US EPA, EMEP apod.).

Postup s využitím emisního faktoru a provozních hodin lze použít ve všech případech, kdy je stacionární zdroj provozovaný na otevřených plochách. Lze jej použít i v případě, že je stacionární zdroj sice provozovaný v hale, ale jeho emise nejsou nijak řízeně odváděny z haly do vnějšího ovzduší. Může se jednat i o případy, kdy jsou emise ze stacionárního zdroje odváděny do haly přes sadu filtrů. V takových případech se emise stávají součástí pracovního prostředí a do ovzduší se dostávají pouze fugitivně, tedy okny, netěsnostmi, případně vzduchotechnikou. V této souvislosti je třeba upozornit na povinnost podle § 17 odst. 3 písm. d) zákona. Výše uvedený technický postup lze zvolit pouze tehdy, je-li krajským úřadem v povolení provozu udělena výjimka z povinnosti odvádět znečišťující látky ze stacionárního zdroje do ovzduší komínem nebo výduchem. Pakliže povolení provozu tuto výjimku neobsahuje, jedná se o neplnění jedné ze základních povinností podle zákona.

Obr. 4, příklad vzduchotechniky haly, zdroj: <https://www.cipres.cz/>

Vzduchotechnika obecně slouží k odvádění vzduchu z haly a k zajištění cirkulace, resp. výměny vzduchu v pracovním prostředí a je třeba ji důsledně odlišovat od řízeného odvádění emisí ze stacionárního zdroje jeho odsáváním.

Další výjimkou z obecného postupu s využitím obecných emisních limitů, průtoku odpadního plynu a provozních hodin je výjimka podle § 4a odst. 3 písm. b) zákona. Jedná se o situace, kdy veškeré emise VOC ze stacionárního zdroje vznikají v souvislosti s použitím organických rozpouštědel. U takových činností lze objektivně konstatovat, že maximální teoretická emise VOC z takového stacionárního zdroje nikdy nepřesáhne projektovanou kapacitu stacionárního zdroje vyjádřenou jako celkovou

projektovanou spotřebu organických rozpouštědel. Pro potřeby stanovení celkové projektované spotřeby organických rozpouštědel je vhodné vyjít z přílohy č. 5, části IV emisní vyhlášky, přičemž obecně lze říci, že se jedná o veškerý projektovaný vstup organických rozpouštědel do technologie. S hodnotou emisí uvedenou v kódu 11.4 je pak porovnávána získaná hodnota.

Pro zařazení na základě ročního hmotnostního toku VOC obecně platí, že je-li použit emisní limit nebo emisní faktor pro těkavé organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík (TOC), použije se pro stanovení emisí VOC následující přepočty, zohledňující konkrétní složení dané těkavé organické látky (v případě směsi se její koeficient přepočtu musí vyhodnotit váženým průměrem podle hmotnosti jednotlivých těkavých organických látek ve směsi):

$$\frac{TOC}{VOC} = \frac{aC}{aC+bH+cX}$$

kde

TOC jsou těkavé organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík

VOC jsou těkavé organické látky

a, b, c jsou počty atomů daného prvku v molekule těkavé organické látky

C je relativní atomová hmotnost uhlíku

H je relativní atomová hmotnost vodíku

X je relativní atomová hmotnost případného dalšího prvku obsaženého v molekule VOC (např. O, N, Cl aj.).

V případech, kdy není známo složení emisí VOC, použije se v souladu s vyhláškou jednoduchý početní vztah, kdy TOC odpovídá 0,8násobku VOC.

Co se týče dalších „sběrných kódů“, zejména kódu 6.5 a 3.1, platí obdobný princip jako u kódů 11.1 až 11.9, tedy jsou aplikovány až tehdy, pokud jiné kódy být aplikovány nemohou.

Důvodová zpráva k novele zákona účinné k 1. 3. 2025 (č. 42/2025 Sb.) k tomuto obecnému principu uvádí:

„... pokud stacionární zdroj nedosáhne prahové kapacity typově odpovídajícího kódu, může se při splnění stanovených podmínek zařadit do jiného odpovídajícího kódu, nikoliv že se automaticky považuje za tzv. nevyjmenovaný zdroj.“

Pokud se jedná o stacionární zdroje kódu 12.1, tyto by neměly mít překryv s žádným z jiných kódů přílohy č. 2, neboť deponie sypkých materiálů ve vymezení jiných kódů explicitně uvedeny nejsou a za součást zpracovatelských technologických operací deponii považovat nelze. Pro tento typ stacionárních zdrojů nelze ani uvažovat kód 11.1, neboť plocha, v níž je projektovaná kapacita kódu 12.1 vychází z roční emise prachu odpovídající kódu 11.1 a je získána zpětným přepočtem pomocní emisního faktoru pro větrnou erozi/resuspenzi. Z tohoto důvodu je při aplikaci kódu 12.1 smysluplné vycházet pouze z plochy a ověřování zařazení pod kódy 11.1 až 11.9 již neprovádět.

4.3 Překryvy systematicky rovnocenných zpracovatelských kódů

Nejčastější případy překryvů kódů nastávají mezi obecnými (sběrnými) kódy a speciálními (úzcí vymezenými kódy), přičemž řešení podobných situací je již popsáno v obecných zásadách práce s přílohou č. 2 (kapitola 3.1).

V případě zpracovatelských činností (typicky zpracování kameniva, dřeva, plastů, odpadů apod.) mohou nastat i překryvy mezi kódy, kdy jsou si z hlediska obecnosti nebo speciality jednotlivé kódy rovnocenné. V takových případech zařadíme stacionární zdroj podle toho materiálu, který v plánované zpracovatelské činnosti převažuje. Projektované kapacity dle jednotlivých materiálových frakcí je třeba určit a znát vždy, mj. i z důvodu stanovení povolené kapacity v povolení provozu podle § 12 odst. 4 zákona. Proto by mělo být vždy zřejmé, který z materiálů je dominantní. Ve specifickém případě, kdy jsou obě projektované zpracovatelské kapacity stejné, by měl být zvolen takový kód, pro který jsou v emisní vyhlášce stanoveny adekvátnější podmínky (lépe odpovídající charakteru provozu a emisí).

Nadále však platí obecné zásady práce s přílohou č. 2. Vzhledem k nim tak nemůže nastat např. situace, kdy se stacionární zdroj o projektované zpracovatelské kapacitě 140 tun dřeva za rok a 120 tun plastů za rok ocitne mezi nevyjmenovanými zdroji, protože dominantně zpracovává dřevo, ale nedosáhne u něj projektované kapacity pro zařazení do kódu 7.7. V tomto případě sice nelze stacionární zdroj zařadit pod kód 7.7, nicméně lze jej zařadit pod kód 6.5 (byť zpracovává plastů méně než dřeva), a tam by proto měl být také zařazen.

4.4 Zdánlivé překryvy kódů pro technologické a kódů pro spalovací zdroje u přemístitelných stacionárních zdrojů

Obecně existuje pro povolování přemístitelných stacionárních zdrojů (různé drtičky, recyklační linky apod.) samostatný metodický pokyn ([dostupný zde](#)). Z pohledu technologického se jedná o stacionární zdroje navzdory jejich mobilnosti. Rozhodujícím hlediskem je zde povaha stacionarity jejich provozu. V případě zpracování dřeva se bude například jednat o stacionární zdroje kódu 7.7, neboť při zpracování dřeva se tyto zdroje nepohybují (vykazují stacionaritu, což je základní předpoklad aplikace definice stacionárního zdroje). Naopak při přemísťování takového zařízení není v provozu technologie, ale její motor zajišťující přemísťování stacionárního zdroje. Z toho vyplývá, že z pohledu zařazení stacionárního zdroje přichází v úvahu pouze kód 7.7 na základě technologické emise. Spalovací motor, kterým je technologie vybavena, je zabudován jako nedílná součást technologického vybavení a současně slouží k zajišťování přesunu zdroje, a je tudíž spjat s režimem mobilního zdroje. Nemůže zde tedy například dojít k překryvu kódu 7.7 a 1.2. (kód 1.2 je aplikovatelný výlučně na stacionární zdroje). Stejně tak je tento překryv vyloučen v případě, kdy se technologie přemísťuje na návěsu, pomocí tahače apod.

4. APLIKACE SČÍTACÍCH PRAVIDEL

5.1 Obecná pravidla sčítání projektovaných kapacit technologických stacionárních zdrojů

Obecná pravidla sčítání technologických zdrojů jsou zakotvena v § 4b odst. 1 a zahrnují tři základní pravidla a pravidlo „virtuálního komína“.

Prvním základním pravidlem sčítání, které je obsaženo již v návěti § 4b odst. 1, je skutečnost, že sčítáme za účelem určení celkové projektované kapacity jednotlivých stacionárních zdrojů. Sečtením jejich kapacit proto nevzniká žádný nový „celkový“ stacionární zdroj. Takovýto hypotetický stacionární zdroj by byl v rozporu s definicí stacionárního zdroje (§ 2 písm. e)), resp. jejím požadavkem na nedělitelnost. Proto je toto návěti třeba vždy číst tak, že se jedná pouze o určení celkové projektované kapacity, kterou je třeba aplikovat za účelem zařazení stacionárních zdrojů do přílohy č. 2 nebo určení podmínek

provozu či specifických emisních limitů podle emisní vyhlášky. Naopak se nejedná o nějaké slučování stacionárních zdrojů za vzniku jiných stacionárních zdrojů. Toto pochopitelně nevylučuje postup, kdy je nějaká množina stacionárních zdrojů v jedné provozovně povolena jedním správním aktem a pro potřeby vykazování a jiných administrativních úkonů jsou data agregována a zjednodušeně se hovoří o „jednom zdroji“. Takový postup je v praxi obvyklý, nicméně ve skutečnosti se jedná vždy o jednotlivé stacionární zdroje, jedná-li se o činnosti a technické jednotky dále nedělitelné.

Druhým základním pravidlem (viz § 4b odst. 1 písm. a) zákona) je, že ostatní (technologické) stacionární zdroje, jejichž kapacity sčítáme, musí typově spadat pod stejný kód v příloze č. 2. Lze si všimnout, že namísto „lze zařadit“ je použito slovní spojení „typově spadat“. Toto slovní spojení znamená, že příslušná povinnost se vztahuje i na stacionární zdroje, které odpovídají vymezení daného kódu navzdory tomu, že u nich není dosažena nebo překročena projektovaná kapacita. Jinými slovy na základě této formulace sčítáme mezi sebou i projektované kapacity nižší, než jaké jsou uvedeny v příslušných kódech. Výjimkou je situace popsaná v § 4b odst. 5 písm. b), v níž se vedle sebe ocitá stacionární zdroj, který dosahuje prahové kapacity dle přílohy č. 2 a stacionární zdroj, který ji nedosahuje. Podle tohoto ustanovení se pak sčítací pravidlo mezi těmito zdroji či jejich skupinami vzájemně neaplikuje. Obecně však platí, že nikdy nesčítáme projektované kapacity stacionárních zdrojů s odlišnými kódy nebo stacionární zdroje mezi odlišné kódy typově spadající.

Třetím základním pravidlem (§ 4b odst. 1 písm. b)) pak je umístění stacionárních zdrojů ve stejné provozovně. Provozovnou se podle § 17 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb. (živnostenský zákon) rozumí prostor, v němž je provozována živnost. Obdobně dle zrušeného obchodního zákoníku se za provozovnu považoval prostor, v němž je uskutečňována určitá podnikatelská činnost. Z hlediska provozu stacionárních zdrojů v tom není příliš velký rozdíl. Typicky je tedy provozovnou jeden celý areál „za jedním plotem“, kde je provozována podnikatelská činnost.

Všechna výše uvedená základní pravidla se aplikují vždy. V případě stacionárních zdrojů používajících organická rozpouštědla nebo u chovů hospodářských zvířat se již další pravidla neaplikují. Pro sčítání projektovaných kapacit těchto stacionárních zdrojů stačí tato tři základní pravidla (viz níže).

Čtvrtým obecným pravidlem (§ 4b odst. 1 písm. c)) pak je svedení emisí do jednoho komína, respektive technická možnost svedení emisí ze stacionárních zdrojů, jejichž kapacity jsou sčítány, do jednoho komína. V odborné hantýrce se tomuto pravidlu říká „virtuální komín“. Virtuální komín se aplikuje všude tam, kde může existovat skutečný komín společný pro sčítané stacionární zdroje. Zejména je virtuální komín aplikován tam, kde se stacionární zdroje nachází v jednom stavebním objektu, ve stavebních objektech těsně přiléhajících nebo nacházejících se v těsné blízkosti (i až desítky metrů). Virtuální komín se naopak neaplikuje tam, kde se mezi stacionárním zdroji např. nachází jiný stavební objekt (např. kancelářská budova), veřejná pozemní komunikace (nelze překlenout potrubním mostem) nebo větší vzdálenost (vyšší desítky či stovky metrů), která by již odtah společným komínem činila technicky neřešitelnou či velmi problematickou a tím také nákladnou. Pro toto hledisko nelze určit jednoznačné vzdálenosti nebo stavební konfigurace, neboť každý stacionární zdroj je jiný, včetně základních parametrů (průtok odpadního plynu, teplota) a stavebně-technického řešení. Aplikaci tohoto pravidla nemohou nikdy bránit požární rizika svedení různých odplynů do jednoho komína nebo odlišné tlakové poměry v jednotlivých potrubích, neboť § 4b odst. 1 písm. c) rovněž říká, že toto pravidlo se aplikuje bez ohledu na počet komínových průduchů. To znamená, že v jednom komínu

může existovat svazek vícero potrubí s odlišnými tlakovými poměry či složeními odplynů a stále se může jednat o jeden komín.

5.2 Výjimky z obecných pravidel pro sčítání projektovaných kapacit technologických zdrojů

Výjimky z obecných pravidel pro sčítání projektovaných kapacit technologických zdrojů jsou zakotveny v odst. 4 a 5.

Odst. 4 zakotvuje oproti obecným pravidlům odst. 1 výjimky z pravidla virtuálního komína, tedy pro sečtení projektovaných kapacit není rozhodné, zda uvažované stacionární zdroje mají nebo by mohly mít společný komín. Jedná se o kódy:

2.1. Tepelné zpracování odpadu ve spalovnách

2.2. Sklárky, které přijímají 10 t odpadu denně a více nebo mají celkovou projektovanou kapacitu 25 000 t a více

2.3. Kompostárny, včetně komunitních kompostáren, nebo zařízení na biologickou úpravu odpadů o celkové projektované kapacitě 10 t a více na jednu zakládku nebo 150 t a více zpracovaného odpadu ročně

2.10. Tepelné zpracování odpadu ve zdrojích jinde neuvedených

7.1. Játka o celkové projektované kapacitě porážky 50 t denně a více

7.2. Zařízení na úpravu nebo zpracování za účelem výroby potravin, krmiv nebo osiva z převážně rostlinných surovin o celkové projektované kapacitě 50 t hotových výrobků denně a více

7.3. Zařízení na úpravu nebo zpracování za účelem výroby potravin nebo krmiv z převážně živočišných surovin (s výjimkou mléka) o celkové projektované kapacitě 25 t hotových výrobků denně a více

7.4. Zařízení na úpravu nebo zpracování mléka, kde množství odebíraného mléka je 200 t denně a více (v průměru za rok)

7.5. Pražírny kávy o celkové projektované kapacitě 1 t za den a více

7.6. Udírny s celkovou projektovanou kapacitou na zpracování 1 t výrobků denně a více

7.7. Zpracování dřeva včetně truhlářské výroby a výroby dřevních štěpek a pelet, vyjma výroby uvedené pod kódem 7.8., o celkové projektované spotřebě materiálu 150 m³ a více za rok

7.8. Výroba dřevotřískových, dřevovláknitých nebo dřevoštěpkových (OSB) desek

8. Chovy hospodářských zvířat s celkovou projektovanou roční emisí amoniaku 5 t a více

9.X. Použití organických rozpouštědel.

U všech těchto kódů se sčítají projektované kapacity všech činností daného kódu v provozovně. Výjimka podle odstavce 5 se u těchto kódů neuplatní (viz níže).

Další výjimkou z odst. 1 je ustanovení odst. 5, které stanoví, že se nesčítají projektované kapacity vzájemně mezi stacionárními zdroji, jejichž jmenovité tepelné příkony nebo projektované kapacity

dosahují hodnoty pro zařazení do přílohy č. 2 k tomuto zákonu s těmi, jejichž jmenovité tepelné příkony nebo projektované kapacity nedosahují hodnoty pro zařazení do přílohy č. 2 k tomuto zákonu. Toto ustanovení lze zjednodušit tak, že se nesčítají projektované kapacity menší, než je prahová hodnota z přílohy č. 2 s těmi, které jsou ji rovné nebo vyšší. Tato výjimka je (stejně jako ostatní uvedené) výjimkou z odst. 1, tudíž neplatí pro stacionární zdroje uvedené v odst. 4 (2.1, 2.2, 2.3, 2.10 atd.). V případě kódu 8 se pak sčítají emise amoniaku mezi sebou i ze stájí, v nichž jsou chovány odlišné živočišné druhy.

Poslední velmi důležitou výjimkou je výjimka v odst. 6, která upravuje sčítání projektovaných kapacit zpracovatelských operací či technologických uzlů, které jsou za sebou zařazeny v sérii, tedy vzájemně na sebe navazují. V případě, že se jedná o kapacitní vyjádření v objemu materiálu, který je takto postupně zpracováván, je zřejmé, že zpracovatelské kapacity na sebe navazujících technologických kroků nebudeme sčítat mezi sebou, neboť se jedná stále o tentýž materiál. Z textace výjimky je současně zřejmé, že toto platí skutečně pouze pro materiálové vyjádření projektované kapacity. V případě, že by se jednalo o na sebe navazující ohřevy, jejichž projektovaná kapacita je vyjádřena v příkonech hořáků (kW), tak tyto se sečtou, neboť jejich emise je svázána se spotřebou paliva, které neprochází z jedné pece do druhé, ale je spalováno v každé peci zvlášť. Totéž platí pro projektované kapacity vyjádřené jako emise. Opět, v případě návazných procesů se nejedná o jednu emisi, která proudí z jednoho technologického uzlu do druhého, nýbrž se jedná o emisi vypouštěnou každým technologickým uzlem zvlášť. Stejný postup platí při vyjádření kapacity pomocí objemu lázní nebo pomocí plochy. Právě z tohoto důvodu je v tomto ustanovení zvolena textace: *Projektované kapacity vyjádřené pomocí množství vstupu nebo výstupu materiálu nebo výrobků za časovou jednotku se nesčítají vzájemně u 2 a více stacionárních zdrojů propojených návaznými materiálovými toky*. Text je třeba číst optikou výše uvedeného, tedy neaplikovat výjimku na jiná kapacitní vyjádření, než je materiálový vstup nebo výstup. Výjimku lze aplikovat například na navazující operace kódu 6.5 (vyjádření pomocí materiálového vstupu 100 t/rok), ale nelze ji aplikovat na navazující operace kódu 4.5 (vyjádření pomocí příkonu pecí v kovárnách, ohřívacích, kalících apod., které slouží k ohřevům v rámci návazných operací).

5.3 Podrobnosti k výpočtu projektované emise amoniaku u chovů hospodářských zvířat

V případě chovů hospodářských zvířat (stacionární zdroje uvedené pod kódem 8 v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší) se pro účely stanovení celkové projektované kapacity vychází z emisí amoniaku odpovídajících jednotlivým chovům hospodářských zvířat. Projektované kapacity těchto stacionárních zdrojů se sčítají vždy, jsou-li umístěny ve stejné provozovně, jak již bylo uvedeno v předchozí podkapitole. Sčítání se provádí bez ohledu na to, zda jednotlivé stacionární zdroje v rámci provozovny dosahují hodnot minimální celkové roční emise amoniaku 5 tun stanovené pod kódem 8. v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší.

Emise amoniaku za jednotlivé druhy hospodářských zvířat se stanoví vynásobením projektovaného počtu kusů daného druhu zvířat a jemu odpovídajícího emisního faktoru stanoveného v následující tabulce.

Tabulka 1: Emisní faktory pro účely výpočtu projektovaných emisí amoniaku z chovů hospodářských zvířat

KATEGORIE ZVÍŘAT	Emisní faktory [kg NH ₃ .zvíře ⁻¹ .rok ⁻¹]				
	Stáj	Hnůj, podestýlka	Kejda, trus	Zapravení do půdy	Pastva
Skot					
Dojnice	10,0	2,5	2,5	12,0	2,4
telata, býci, jalovice, krávy bez tržní produkce mléka	6,0	1,7	2,5	6,0	1,8
Ovce a kozy					
ovce a kozy	0,3	0,03		0,1	0,45
Prasata					
selata-odstávčata	1,0	2,0	2,0	2,5	0
prasnice k připuštění a březí prasnice	4,3	2,8	2,8	4,8	0
plemenné prasnice včetně selat	7,6	4,1	4,1	8,0	0
prasata na výkrm	3,2	2,0	2,0	3,1	0
Králíci					
králíci výkrm	0,45		0,02	0,50	
Samice	0,80		0,01	0,90	
Drůbež					
kuřice a nosnice	0,12	0	0,02	0,13	0
brojeři	0,10	0,01	0	0,10	0
husy, kachny a krůty	0,35	0,03	0	0,35	0
Koně					
koně	2,9	0,9		2,2	2,9

Pro účely zařazení stacionárních zdrojů – chovů hospodářských zvířat – do přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší se ve všech případech použijí údaje o ročních projektovaných kapacitách jednotlivých stájí (nikoliv momentálně skutečných stavů hospodářských zvířat) a celkové emisní faktory, které jsou tvořeny součtem dílčích emisních faktorů pro stájové prostory, pro sklady exkrementů (hnůj, podestýlka, kejda, trus apod.) a pro aplikaci exkrementů (ty se použijí i v případě, že budou exkrementy hospodářských zvířat předávány pro uskladnění nebo aplikaci další oprávněné osobě). Aplikací exkrementů se rozumí jejich zapravení do půdy. Přitom se nezohledňují účinky využívaných snižujících technologií. Pokud se po část roku, případně celý rok, využívá pastva, zohlední se pro účely zařazení stacionárního zdroje rovněž emisní faktor pro pastvu. Takto zjištěné projektované emise za jednotlivé druhy hospodářských zvířat a činnosti se pro získání celkové projektované kapacity sečtou. Nejsou-li k dispozici údaje o projektované kapacitě, pak se tato hodnota vypočítá na základě údajů uvedených

ve vyhlášce č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat, v platném znění.

Bude-li hodnota vypočtených celkových ročních emisí amoniaku rovna nebo větší než 5 t, jedná se o stacionární zdroje uvedené v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší.

Modelové příklady stanovení celkové roční projektované kapacity chovů hospodářských zvířat jsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto metodickému pokynu v části 1.1.

V Praze dne 14. 7. 2025

Ing. Kurt Dědič
ředitel odboru ochrany ovzduší
podepsáno elektronicky

MODELOVÉ PŘÍKLADY VČETNĚ GRAFICKÝCH SCHÉMAT

Níže uvedená řešení modelových příkladů nelze bezmezně aplikovat na konkrétní reálné situace, vždy je nutné každý případ posoudit individuálně. Smyslem modelových příkladů je pouze nastínit přístup.

1.1. Chovy hospodářských zvířat

Provozovatel na farmě v Horní Lhotě má ve dvou rekonstruovaných stájích K174 s kejlovým hospodářstvím ustájeny dojnice, v jedné stáji označené OMD býčky a jalovice, ve dvou stájích označených „Výkrm I“ a „Výkrm II“ chová prasata na výkrm a v jedné stáji rozdělené na tři části jsou v části označené jako „Jalovárna“ ustájeny březí prasnice a prasnice k připuštění, v části označené jako „Porodna“ jsou ustájeny plemenné prasnice včetně selat a v části označené jako „Odstávčata“ jsou ustájená odstavená selata. V následující tabulce č. 1 jsou uvedeny projektované kapacity jednotlivých stájí a výpočet nejvyšší potenciální produkce emisí amoniaku, které by z daného chovu při plné (100%) obsazenosti stájí (nebo-li při projektované kapacitě) a bez využití snižujících technologií mohly unikat.

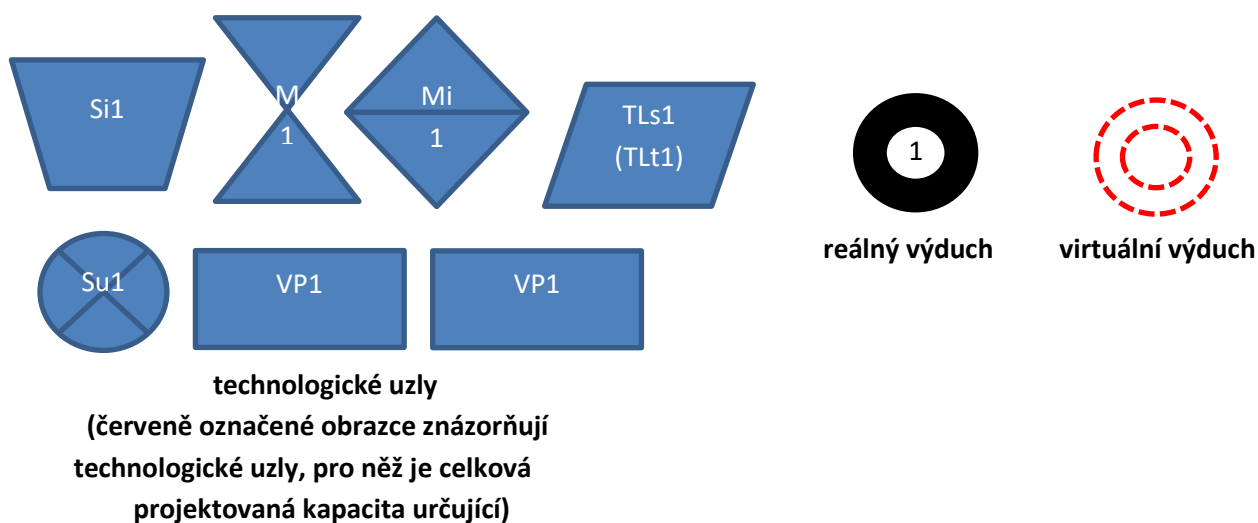
Tabulka 2: Výpočet produkce emisí amoniaku pro účely zařazení stacionárního zdroje

Provozovna	Označení stáje	Kategorie ustájených zvířat	Projektovaná kapacita (ks)	Celk. emisní faktor dle tab. 1 přílohy č. 1 metodického pokynu (kg NH ₃ .ks ⁻¹ .rok ⁻¹)	Potenciální produkce emisí NH ₃ (kg)	Celkem emisí NH ₃ za provozovnu (kg)
Horní Lhota	K174	dojnice	286	10+2,5+12,0=24,5	7 007	
	OMD	jalovice, býčci	198	6,0+1,7+6,0=13,7	2 713	
	Výkrm I	prasata na výkrm	200	3,2+2,0+3,1=8,3	1 660	
	Výkrm II	prasata na výkrm	400	3,2+2,0+3,1=8,3	3 320	
	Porodna	plemenné prasnice vč. selat	35	7,6+4,1+8,0=19,7	690	
	Jalovárna	prasnice k připuštění a březí prasnice	50	4,3+2,8+4,8=11,9	595	
	Odstávčata	selata-odstávčata	120	1+2,0+2,5=5,5	660	16 645

Z výpočtu je patrné, že celková roční emise amoniaku přesahuje 5 t, z čehož plyne, že se jedná o stacionární zdroj uvedený v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší s povinností zpracovat a plnit provozní řád, který je součástí povolení provozu. Jak je uvedeno výše, při výpočtu emisí amoniaku, pro účely zařazení podle přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, se neuplatňují žádné snižující technologie. K případné změně v zařazení stacionárních zdrojů ve vztahu k příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší by mohlo dojít pouze v důsledku ukončení provozu některé z výše uvedených stáží, tedy trvalým snížením projektované kapacity stáží. Podrobně je problém rozveden v „Metodickém pokynu k zařazování chovů hospodářských zvířat podle zákona o ochraně ovzduší, k výpočtu emisí znečišťujících látek z těchto stacionárních zdrojů a k seznamu technologií snižujících emise z těchto stacionárních zdrojů“

1.2. Ostatní stacionární zdroje

Použité značky:

Příklad č. 1

- a) Provozovatel vyrábí střešní krytiny na dvou výrobních linkách umístěných vedle sebe. Jedná se o výrobu uvedenou v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší, pod kódem 5.10. „Výroba keramických výrobků“. Do tohoto kódu se zařadí veškeré stacionární zdroje, ve kterých probíhají výrobní operace (mletí, tvarování lisováním, sušení a výpal). V rámci provozovny jsou umístěny další stacionární zdroje související s hlavní činností a stacionární zdroje spadající pod kód 11.1. dle přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší. Přehled všech stacionárních zdrojů v rámci provozovny je uveden v následujících tabulkách.

Tabulka 3: Výrobní linka A:

Stacionární zdroj	Projektovaná kapacita/výkon	Celková projektovaná kapacita/výkon	Kód dle přílohy č. 2 zákona
Silo Si1	0,5 t TZL/rok	2,4 t TZL/rok *)	nevyjmenovaný - činnost související s provozem hlavního stacionárního zdroje (5.10.)
Silo Si2	0,7 t TZL/rok		

Mlýn M1	nerozhoduje	145 t výrobků/den	5.10.
Mlýn M2	nerozhoduje		
Míchačka Mi1	nerozhoduje	Nerozhoduje	není stacionární zdroj
Tvarování lisováním TL1	70 t výrobků/den	145 t výrobků/den	5.10
Tvarování lisováním TL2	75 t výrobků/den		
Sušárna Su1	70 t výrobků/den	245 t výrobků/den ^{*)}	5.10.
Sušárna Su2	75 t výrobků/den	245 t výrobků/den ^{*)}	5.10.
Vypalovací pec VP1	70 t výrobků/den	245 t výrobků/den ^{*)}	5.10.
Vypalovací pec VP2	75 t výrobků/den		

^{*)} Zohledňuje sečtení projektovaných kapacit těchto stacionárních zdrojů v rámci linky A a B.

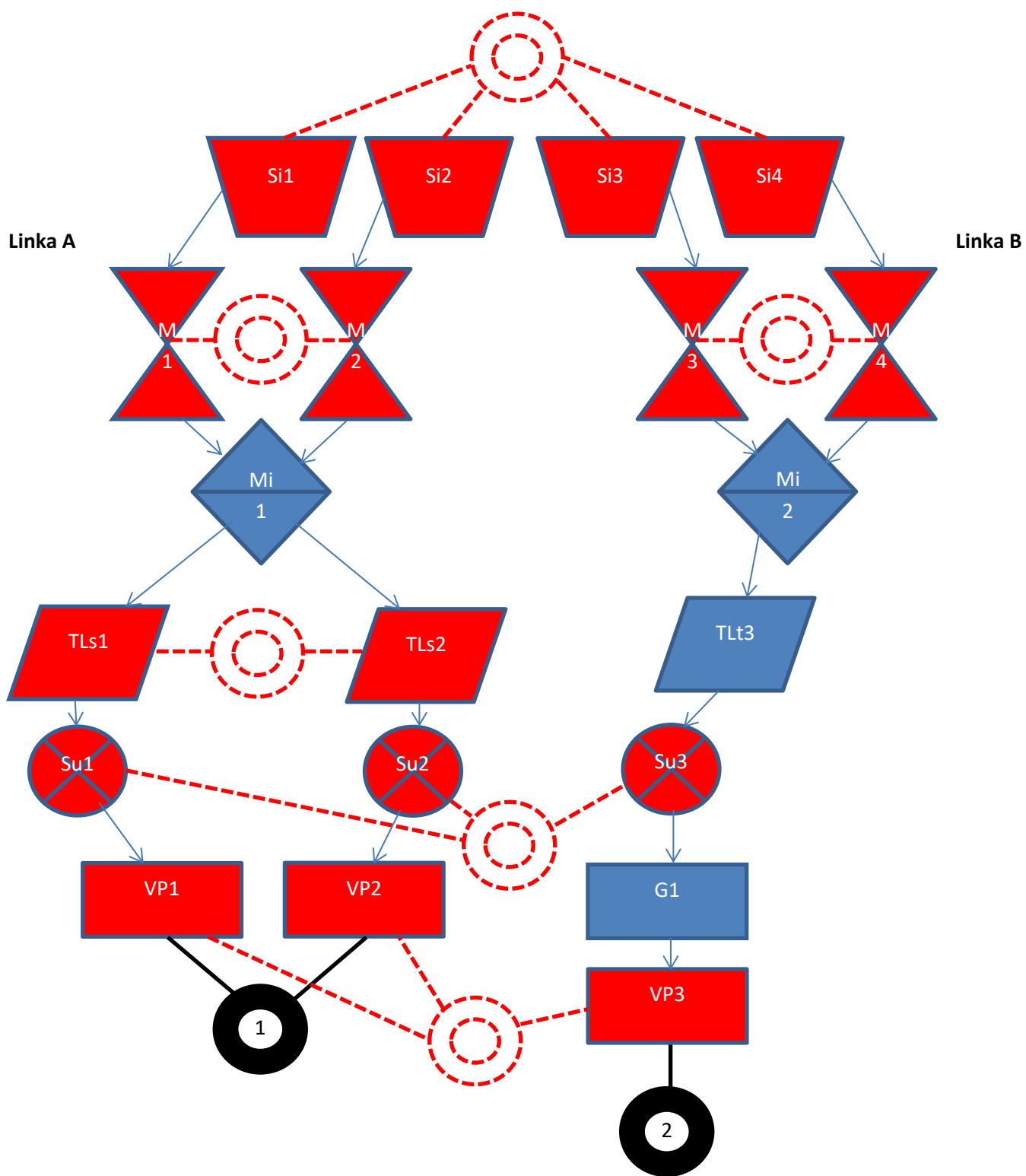
Tabulka 4: Výrobní linka B:

Stacionární zdroj	Projektovaná kapacita/výkon	Celková projektovaná kapacita/výkon	Kód dle přílohy č. 2 zákona
Silo Si3	0,6 t/rok TZL	2,4 t/rok TZL ^{*)}	nevyjmenovaný - činnost související s provozem hlavního stacionárního zdroje (5.10.)
Silo Si4	0,6 t/rok TZL		
Mlýn M3	nerozhoduje	100 t výrobků/den	5.10.
Mlýn M4	nerozhoduje		
Míchačka Mi2	nerozhoduje	Nerozhoduje	není stacionární zdroj
Tvarování litím TLt1	nerozhoduje	Nerozhoduje	není stacionární zdroj
Sušárna Su3	100 t výrobků/den	245 t výrobků/den ^{*)}	5.10.
Glazování G1	1,2 t/rok TZL	1,2 t/rok TZL ^{*)}	nevyjmenovaný - činnost související s provozem hlavního stacionárního zdroje (5.10.)
	0,83 t/rok VOC	0,83 t/ rok VOC	
Vypalovací pec VP3	100 t výrobků/den	245 t výrobků/den ^{*)}	5.10.

^{*)} Zohledňuje sečtení projektovaných kapacit těchto stacionárních zdrojů v rámci linky A a B

- b)** Provozovna se skládá ze dvou výrobních linek, přičemž výrobní linka A je shodná s linkou uvedenou v příkladu pod písm. a). Linka B sestává ze stejných technologických uzlů, avšak projektovaná kapacita je pouze 4 t výrobku za den.

Na následující stránce je schematické znázornění uspořádání stacionárních zdrojů v rámci provozovny.

Odůvodnění:

Ad a)

Hlavní činností v rámci provozovny je výroba střešní krytiny spadající pod kód 5.10 (výroba keramických výrobků), a to včetně dílčích výrobních operací. Vypalovací pece VP1 a VP2 jsou svými výkony (70 a 75 t výrobků/den) samy o sobě stacionárními zdroji uvedenými v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší pod kódem 5.10. a navíc jsou svedeny do společného komína. V rámci provozovny je jako součást výrobní linky B umístěna ještě vypalovací pec VP3 s projektovanou kapacitou 100 t výrobků/den, která sama o sobě také překračuje hranici stanovenou u kódu 5.10. Vzhledem k tomu, že uspořádání vypalovacích pecí je takové (blízké umístění), že by umožňovalo svedení odpadních plynů do společného komína, projektované kapacity jednotlivých pecí VP1, VP2 a VP3 se sečtou a jejich celková projektovaná kapacita činí 245 t výrobků/den.

Tato celková kapacita 245 t výrobků/den pak bude určující i pro další technologické uzly, které se podílí na výrobním procesu a emitují znečišťující látky a současně lze jejich emise svést do jednoho komína (sušárny). Celkové projektované kapacity výrobních uzlů, jejichž emise do jednoho komína napříč linkami svést nelze, se budou odvíjet od výrobních kapacit jednotlivých linek, tedy 145 t/rok a 100 t/rok (mletí). Od 1. 3. 2025 je totiž působnost kódu 5.10 rozšířena i na dílčí výrobní procesy v technologiích výroby keramiky (mletí materiálu, sušárny). Výrobní kapacity vypalovacích pecí tak budou určující i pro určení kapacit jednotlivých výrobních linek a jejich technologických uzlů, které splňují definici stacionárního zdroje.

Současně se kapacity za sebou následujících technologických uzlů nebudou sčítat mezi sebou, což je v souladu s ustanovením § 4b odst. 6 (Projektované kapacity vyjádřené pomocí množství vstupu nebo výstupu materiálu nebo výrobků za časovou jednotku se nesčítají vzájemně u 2 a více stacionárních zdrojů propojených návaznými materiálovými toky.). Nelze tedy mezi sebou sečíst projektovanou kapacitu mletí, lisování, sušení a výpalu.

Další stacionární zdroje umístěné v rámci provozovny nespádají pod kód 5.10. přílohy č. 2 k zákonu. Následným krokem je tedy posouzení, zda je nelze zařadit pod jiný kód přílohy č. 2 či zdali jejich celkové emise nepřekračují hodnoty stanovené u kódů 11.1. až 11.9., přičemž v těchto případech se vždy sčítají emise látek emitovaných zdrojem, vypočtené postupem uvedeným v kap. 4.2.

Sušárny Su1, Su2 a Su3 používají k sušení přímý procesní ohřev. Nicméně jelikož je kód 3.1 vyhrazen pro přímé procesní ohřevy jinde neuvedené a kód 5.10. je od 1. 3. 2025 rozšířen i na dílčí procesy výroby keramiky, zařadí se sušárny pod 5.10. a jejich projektovaná kapacita se bude odvíjet od výrobních kapacit vypalovacích pecí, resp. celých technologických linek. Analogicky se bude postupovat u mletí (M1, M2, M3, M4) a tvarování lisováním (TLs1, TLs2), také tyto procesy jsou součástí výroby keramiky, a tedy i kódu 5.10. Pokud jde o síla, v nich přímo žádný výrobní proces neprobíhá a jedná se o skladovací kapacity (nelze proto aplikovat kód 5.10). Uvolňují se však u nich znečišťující látky, a proto se jedná o stacionární zdroje a je třeba ověřit zařazení pod kódy 11.1 až 11.9 postupem uvedeným v kap. 4.2. Glazování G1 lze hodnotit na základě celkových ročních emisí tuhých znečišťujících látek i na základě celkových ročních emisí těkavých organických látek (VOC). Nejedná se však již o výrobu keramiky, ale o návazný zpracovatelský proces. Pokud jde o míchačky a tvarování litím, u těchto činností lze předpokládat, že nebudou emitovat znečišťující látky, a tudíž není třeba se zabývat jejich zařazením do přílohy č. 2.

Sila

Sila jsou pro obě linky A a B umístěna na jedné vyhrazené ploše v provozním areálu. Roční emise TZL odpovídající projektovaným parametrům sil linky A (Si1, Si2) a linky B (Si3 a Si4) se sčítají, neboť vzhledem k jejich uspořádání (blízké umístění na jedné vyhrazené ploše) by mohlo docházet ke znečišťování společným výduchem. Celková roční emise TZL odpovídající projektované kapacitě všech sil bude činit 2,4 t/rok. Vzhledem k tomu, že tato hodnota nedosahuje stanovené mezní hodnoty roční emise 2,5 t TZL uvedené u kódu 11.1. v příloze č. 2 k zákonu, jedná se i po aplikaci § 4b odst. 1 zákona o stacionární zdroje neuvedené v příloze č. 2 k zákonu.

Jedná se nicméně o činnosti přímo související s provozem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 (5.10. Výroba keramických výrobků), a proto budou zahrnuty v souladu s § 12 odst. 4 písm. f) do povolení provozu pro tuto hlavní činnost, a je tedy možné jim v případě potřeby stanovit podmínky provozu.

Mlýny

Mlýny M1 a M2, které jsou součástí výrobní linky A, jsou umístěny v blízkosti sebe. Obdobně je tomu v případě mlýnů M3 a M4 v rámci výrobní linky B. Z pohledu jejich celkového rozmístění v rámci provozovny je však mezi mlýny linky A a mlýny linky B poměrně velká vzdálenost a umístění společného výduchu by také bránilo potrubní mosty, které vedou nad tímto prostorem. Z uvedeného vyplývá, že s ohledem na jejich uspořádání by bylo technicky možné svést do společného výduchu emise z mlýnů M1 a M2 a do dalšího společného výduchu emise z mlýnů M3 a M4, nikoliv však emise ze všech 4 mlýnů do jednoho společného výduchu. Jejich celkové projektované kapacity tak budou určeny celkovými projektovanými kapacitami jednotlivých linek (145 tun/rok a 100 tun/rok) a není třeba se zabývat jejich dílčími kapacitami.

Míchačky

Míchačky Mi1 a Mi2 v tomto případě nemají žádné výduchy do vnějšího ovzduší a prokazatelně neemitují a ani by nemohli emitovat žádné znečišťující látky do vnějšího ovzduší, což znamená, že nesplňují definici stacionárního zdroje dle zákona a nejsou tedy považovány za stacionární zdroje. Není proto třeba se zabývat jejich zařazením do přílohy č. 2, ani sčítacím pravidlem, ani jejich dílčími kapacitami.

Tvarování

Tvarování je při výrobě střešní krytiny v rámci dané provozovny prováděno lisováním (linka A) a litím (linka B). Emise z tvarování obou linek A a B se navzájem nesčítají, neboť pro tvarování je použita na každé lince jiná technologie, resp. tvarování linky B nelze zařadit do žádného kódu. Základní princip sčítání přitom je, že se sčítají kapacity stacionárních zdrojů stejného kódu. Tato podmínka u tvarovacích linek není splněna.

Tvarování litím (TLt1) v rámci linky B není stacionárním zdrojem, neboť při tomto procesu nedochází, a ani by nemohlo docházet ke znečišťování ovzduší. Tvarování je prováděno litím vodné suspenze do forem a ve vodném prostředí nedochází k emisím znečišťujících látek do ovzduší.

Tvarování v rámci linky A (TLs1 a TLs 2) je prováděno lisováním suché směsi. Vzhledem k umístění a vzdálenosti lisů TLs1 a TLs2, které jsou řazeny paralelně, se jejich projektované kapacity sčítají. Jelikož jsou tyto činnosti od 1. 3. 2025 považovány za kód 5.10, bude jejich celková projektovaná kapacita určena kapacitou výrobní linky A, tedy 145 tun/rok (jejich dílčí kapacity se odvíjí od kapacit vypalovacích pecí, které na ně technologicky navazují).

Sušárny

Sušení výrobků na lince A i B je prováděno v tunelových sušárnách Su1, Su2 a Su3. Sušárny linky A a B jsou umístěny vedle sebe a jejich dispozice by umožňovala svést emise znečišťujících látek do společného výduchu. Jelikož jsou tyto činnosti od 1. 3. 2025 považovány za kód 5.10 a lze jejich emise svést do jednoho komína (i napříč linkami), bude jejich celková projektovaná kapacita určena kapacitou výrobní linky A (145 tun/rok) a kapacitou výrobní linky B (100 tun/rok). Celková projektovaná kapacita sušáren je tedy 245 tun/rok.

Glazování

Glazování G1 je prováděno postřikem ve stříkací komoře. Touto činností jsou do ovzduší vypouštěny tuhé znečišťující látky a těkavé organické látky. Jelikož stříkací komora je jedna, typově nespadá pod 5.10 a je součástí pouze linky B (nelze aplikovat „virtuální komín“), není ji možné přiřítat k žádné jiné technologii.

Roční hmotnostní tok emisí TZL a VOC odpovídající projektované kapacitě glazování G1 nepřekračuje limitní hodnoty stanovené v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší pod kódy 11.1. až 11.9., tzn., že se nejedná o stacionární zdroj uvedený v příloze č. 2 k zákonu. Jelikož je glazování činnost přímo související s provozem hlavního stacionárního zdroje, může být (pokud má smysl aplikovat technickou podmínku provozu) zahrnuto do povolení provozu pro tento hlavní stacionární zdroj (výroba keramických výrobků, kód 5.10.) podle § 12 odst. 4 písm. f) zákona. Pro tento technologický uzel tedy bude možné v případě potřeby stanovit technické podmínky provozu nebo jiné podmínky přímo v rámci povolení provozu nebo v rámci provozního řádu.

Ad b)

Postup pro zařazení jednotlivých stacionárních zdrojů podle přílohy č. 2 k zákonu bude obdobný jako v příkladu uvedeném pod písm. a).

U činností, které jsou součástí výrobních postupů, na jejichž konci je keramický výrobek, se bude jednat o kód 5.10. Projektované výkony jednotlivých vypalovacích pecí je možné sčítat pouze tehdy, pokud by bylo dispozičně (s ohledem na uspořádání) možné odvádět emise ze všech pecí do jednoho výduchu a především je-li možné vypalovací pece zařadit na základě jejich projektovaných kapacit pod kód 5.10. dle přílohy č. 2 k zákonu. Jelikož celková projektovaná kapacita linky A je 145 t výrobků za den a projektovaná kapacita linky B je 4 t výrobků za den, není možné projektované kapacity vypalovacích pecí linek A a B sečíst. Důvodem je to, že stacionární zdroje linky A jsou stacionárními zdroji uvedenými pod kódem 5.10. přílohy č. 2 k zákonu, zatímco stacionární zdroje linky B jsou z pohledu jejich projektované kapacity stacionárním zdrojem neuvedeným v příloze č. 2 k zákonu. Projektované kapacity pecí VP1, VP2 a VP3 a linky A a B by tedy z tohoto pohledu nebylo možné pro účely stanovení celkové projektované kapacity sečíst (a to i kdyby byly fyzicky svedeny do společného komína), neboť to neumožňuje § 4b odst. 5 písm. b).

(Je však ještě nutné posoudit, zda nelze stacionární zdroje linky B zařadit pod některý jiný kód přílohy č. 2, a sice ve smyslu § 4a odst. 2 zákona.)

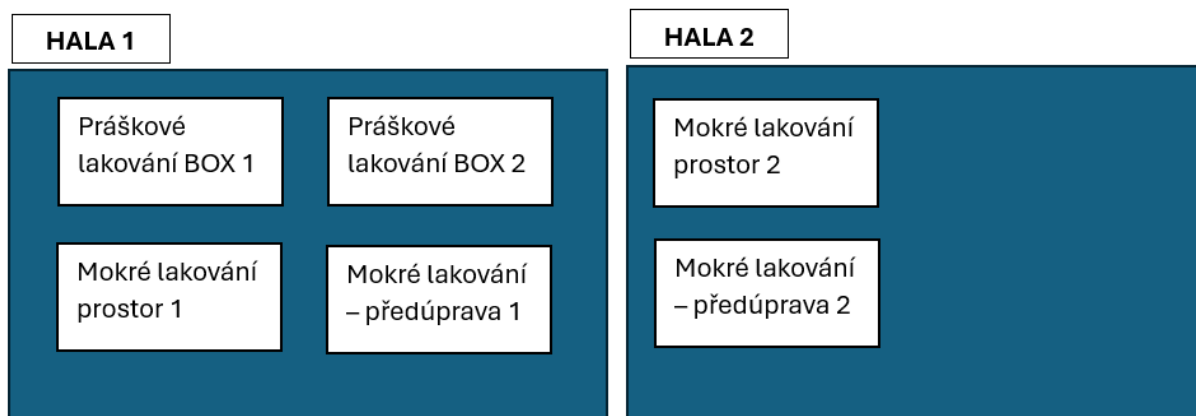
1.3. Použití organických rozpouštědel

V provozovně se nachází dva práškové lakovací boxy umístěné v jedné hale a dále dva oddělené prostory (ve dvou halách) pro mokré lakování vodou ředitelnými nátěrovými hmotami. Při všech uvedených činnostech dochází k lakování kovových předmětů.

Práškové lakování kovových předmětů představuje činnost typově spadající pod kód 9.11. přílohy č. 2 k zákonu - nanášení práškových plastů. Danému kódu odpovídá bod 4.4. emisní vyhlášky. Celková projektovaná spotřeba práškových plastů zahrnuje projektované spotřeby práškových plastů obou lakovacích boxů a je ve výši 3 tuny práškových plastů za rok. Daný typ činnosti však nemá zákonem stanovený spodní kapacitní práh, tj. všechny technologie práškového lakování spadají pod přílohu č. 2 zákona nezávisle na celkové projektované spotřebě práškových plastů.

Mokré lakování kovových předmětů představuje činnost typově spadající pod kód 9.8. přílohy č. 2 k zákonu - aplikace nátěrových hmot, včetně kataforetického nanášení, nespádají-li pod činnosti uvedené pod kódy 9.9. až 9.14., s celkovou projektovanou spotřebou organických rozpouštědel 0,6 t za rok a více. Danému kódu odpovídá bod 4.1. emisní vyhlášky. Celková projektovaná spotřeba organických rozpouštědel je daná součtem projektovaných spotřeb organických rozpouštědel obou prostor pro mokré lakování a je ve výši 2 tuny organických rozpouštědel za rok. Kovové předměty prochází před samotným lakováním předúpravou - odmašťují se technickým benzínem. Technický benzín je používán také k čištění stříkacích pistolí, válečků, štětců a dále také k čištění pracovních prostor. Veškeré zmíněné činnosti, při kterých je používán technický benzín, jsou považovány za součást činnosti aplikace nátěrových hmot, tudíž se projektovaná spotřeba technického benzínu, která činí 2,5 tuny technického benzínu (jedná se o organické rozpouštědlo) za rok, započítává do celkové projektované spotřeby organických rozpouštědel, která tak činí 4,5 tuny za rok.

Schéma:

1.4. Kompostárna

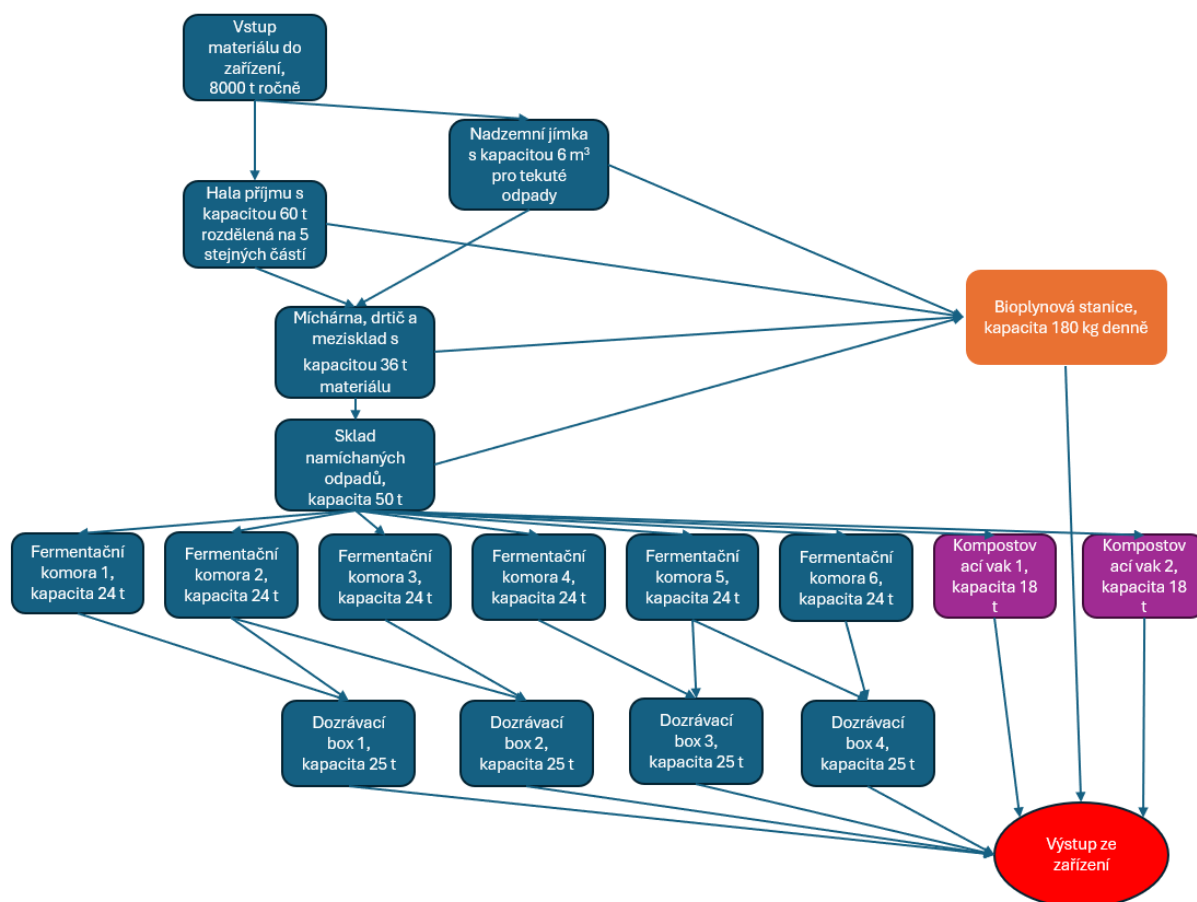
Provozovatel malé kompostárny u okresního města zpracovává ve svém zařízení zemědělské organické odpady – zvířecí trus, podestýlku, kravský, koňský a prasečí hnůj, kejdu a další biologicky rozložitelné odpady. Do zařízení přijímá zároveň odpady z údržby trvalých travních porostů, piliny, odpady z čištění obilovin, vyseparované bioodpady z komunálního odpadu pocházející z okolních obcí. Od městských služeb jsou do zařízení přijímány odpady z údržby městské zeleně a kaly z komunálních čistíren odpadních vod. Ročně je v kompostárně přijato ke zpracování 8000 t odpadu.

Ve stejné provozovně je zároveň provozována bioplynová stanice s výrobou energie pro vlastní provoz zařízení s denním vstupem materiálu 180 kg.

V rámci areálu jsou provozovány následující objekty:

1. hala příjmu s vodohospodářsky zajištěnou plochou, která je rozdělena do pěti boxů s kapacitou každého 12 t materiálu
2. Nadzemní jímka s kapacitou 6 m³ pro tekuté odpady se sousední vodohospodářsky zabezpečenou stáčecí plochou
3. Objekt míchárny, kde dochází k manipulaci se surovinou společně se skladem namíchaných odpadů o kapacitě 36 t materiálu. Součástí objektu je drtící zařízení.
4. Sklad namíchaných odpadů s kapacitou 50 t materiálu
5. Šest fermentačních komor, každá s kapacitou 24 t materiálu. Každá komora je tepelně izolovaná, zastřešená výrobní jednotka vybavená měřením teploty, nuceným přívodem vzduchu pomocí ventilátoru a odvodem odpadního plynu z procesu fermentace. Proces probíhá při teplotách nad 70 °C a trvá přibližně 6 dní.
6. Dva vaky pro kompostování odpadů, každý s kapacitou 18 t odpadu umístěné na zpevněné ploše
7. Dozrávací a skladovací hala rozdělená na 4 boxy, každý s kapacitou 25 t hotového kompostu
8. Bioplynová stanice s denním vstupem 180 kg pro zpracování špatně kompostovatelných materiálů. Dodává energii pouze do areálu.

Schéma:

Kapacity na sebe technologicky navazujících stacionárních zdrojů v rámci kompostárny se (§4b odst. 6) vzájemně nesčítají, naopak sčítají se technologie, které jsou z pohledu materiálových toků „vedle sebe“. Důležité je tedy pouze celkové množství surovin na vstupu do kompostárny. V rámci jednotlivých procesních kroků je nakládáno stále se stejnou surovinou různými způsoby, důležitý je tedy pouze celkový roční vstup 8000 t zpracovaného odpadu ročně. Díky tomuto množství se jedná o vyjmenovaný stacionární zdroj dle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší. Pro toto zařízení je tak vyžadován provozní řád jako součást povolení provozu. Součástí této provozovny (má stejnou adresu) je i bioplynová stanice. Vzhledem k tomu, že je její denní vstup materiálu pouze 180 kg, nelze jí zařadit pod kód 3.7. dle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, neboť nedosahuje minimálního množství vstupního materiálu pro zařazení do kódu 3.7. Zároveň zde platí pravidlo, že se kapacity různých kódů mezi sebou nesčítají, tudíž není možné přičíst kapacitu bioplynové stanice (BPS) ke kapacitě kompostárny. Jedná se o stacionární zdroje různých kódů (§ 4b odst. 1). Jelikož kapacita BPS nebude přičtena do celkové kapacity kompostárny, v důsledku to znamená, že její roční kapacitu je třeba z celkového vstupu odečíst. Bioplynová stanice je součástí areálu, jak je znázorněno na schématu výše. Kromě odpadu pro kompostárnu je do zařízení přijímáno 65,7 t odpadu pro bioplynovou stanici (180 kg zpracovaného odpadu denně x 365 dní v kalendářním roce), která je z pohledu zákona samostatnou jednotkou a stacionárním zdrojem jiného kódu. Celková projektovaná kapacita kompostárny je tedy $8000 - 65,7 = 7934,3$ tun, neboť kapacity odlišných kódů dle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší nesčítáme a současně se jedná o kód 2.3 u kterého podle § 4b odst. 4 sčítáme pouze postupem podle

§ 4b odst. 1 písm. a) a b) bez ohledu na možnost svedení emisí do jednoho komína, tedy sčítáme všechny kapacity zdrojů stejného kódu v provozovně.

Kapacity uvedené na **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.** jsou okamžitými kapacitami jednotlivých technologií v rámci celé kompostárny, převzaté z reálně provozovaného zařízení. Liší se u nich doba zdržení odpadu dle jednotlivých fází procesu, např. fermentační komory jsou schopny dohromady pojmout 144 t materiálu, doba zdržení se ale pohybuje od 5 až do 15 dnů v závislosti na teplotě, vlhkosti, složení materiálu apod. **Pro účely této metodiky je tak u kódu 2.3 podstatný pouze celkový projektovaný roční vstup.**

Výpočet ukazuje následující tabulka.

Tabulka 5: Přehled technologií provozovaných v zařízení a výpočtu celkové projektované kapacity

	Denní vstup materiálu	Roční projektovaný vstup materiálu (t)
Areál kompostárny	Není definován	8000
z toho bioplynová stanice	180 kg	65,7
celková projektovaná kapacita zdrojů kódu 2.3		7934,3